

*

*

*

Вже вік минув карет і диліжансів,
жабо, циліндрів, пишних кринолінів.
Та досі ми кружляєм в ритмі вальсу,
й шляхетні вчинки – все такі ж безцінні.

В садах епох ти свій збереш гербарій:
замшіле – оминай, лелій – пригоже.
Та мізерних не приміряй регалій,
розп'явши душу на Прокруста ложі.

Вже вік минув чорнильниць та дуелей, –
історія схова пройдешнє в скриню.
Забрівши в тьму сучасности тунелів, –
найтяжче нам – нести в собі Людину...

Усі ми різні – хоч зветься ЛЮДИ.
У когось принда не влізає в рюш.
А хтось із неба крила роздобуде
для безутішних і страждених душ.

Для когось сакрум – множити доляри,
убравши ницість в пишній омофор.
А хтось за чесність відбуває кару,
сумління не осквєрнивши собор.

Хтось – впертий епігон маскульту й моди –
на гаджети розмінює свій вік.
А той душею рветься до Природи
або у книгах віднаходить лік.

Невпокій людства – цифрова епоха:
нас витісняє штучний інтелект.
Серця ж холодні обростають мохом, –
невже й вони – сучасности проєкт?

ЗИМОВИЙ ДЕНЬ

Зимовий день – так добре, що ти є.
Що у граційнім снігомерехтінні,
природи зледенілім безгомінні –
блаженством серце повниться моє...

Зимовий день – приносиш ти снагу.
Холодним пухом чепуряться вії.
Я дякую тобі за сьайні мрії
і до життя нестримную жагу!

Зимовий день – ти спокій бережеш.
Довколишня буденна суєта
із хугою за обрій відліта,
і лагідність в душі не знає меж...

Зимовий день – закутаний в красу, –
уклін тобі за снігопишні шати!
За те, що з ними легше приглушати
новітніх лих зловісну ю ясу...

ПОЕЗІЯ

Небо маревом розливається
у безодні вечірніх ілюзій.
Спрагли думи на бал злітаються,
де нектар розливає Муза.

Паралельні світи манять квантами
у мандрівки у просторі й часі.
Там душа промовляє мантрами,
погулявши, як слід, на Парнасі.

Ех, Ерато, Евтерпо, Таліє –
найпалкіші у вас поцілунки.
Розум квітне, мов дика азалія
після вашого ніжного трунку...

Оповивши катрен амфібрахієм,
красним ямбом чи згучним хоресом –
ви чаруєте дивною магією
тих естетів, що живляться нею.

Ясний промінь віків незгасаючий
вкаже шлях до Поезії храмів.
Ген, у небі Пегаси, літаючи, –
на землі визирають Титанів.